

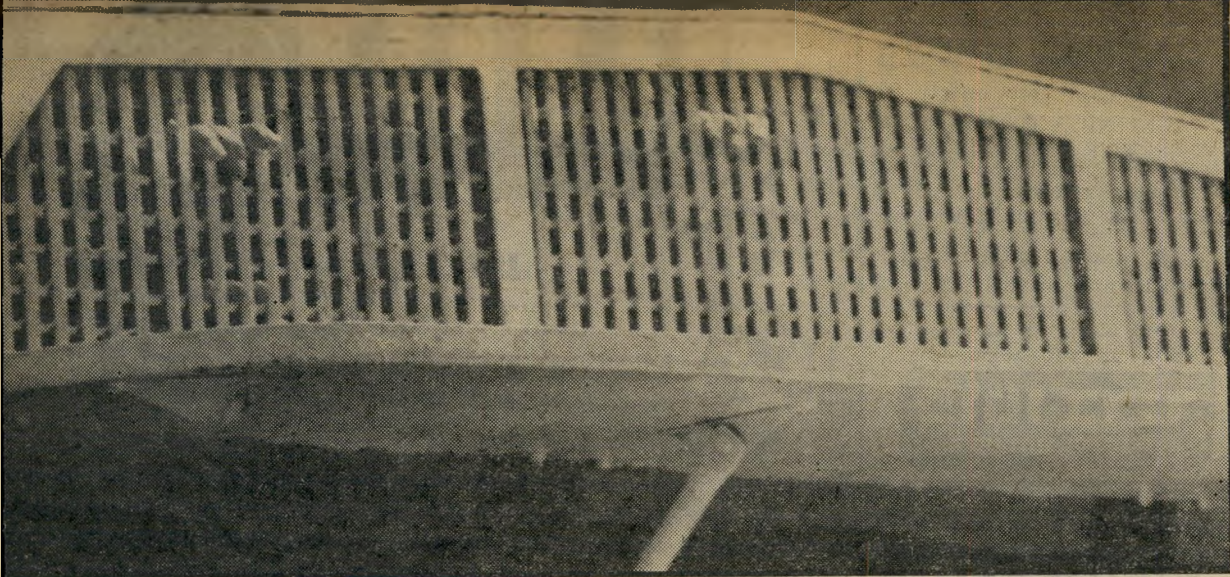
כל אזור חמישי

בישראל נעצר

פעם בחייו - ועלול

להתנסות בחוויית

„שער הצדיקים“

מבעד לרשת דלת הזיננה, בתיקווה לגעת בידו של אחד מידידיו, שביקש להעביר אליו שקית מזון, בלא הצלחה. מראה האסירים המוצאים מן הכניסה המוצנעת של בתי המישפט מעורר תמיד התקלויות של בני-מישפחה וסקרנים. **צילום: שלמה סתר**

„תנו לצאת!“ צועק אסיר היסטרי, שהוצא מחדר המעצרים בהיכל המישפט בתל-אביב, אחרי שהשופט החליט להאריך את מעצרו ב-14 ימים נוסף ל-14 שכבר היה עצור. את אצבעותיו ניסה להוציא

„מתי אפשר לבוא לבקר באבירכביר.“ האסירים, או העצירים עצמם, נראים האומללים ביותר בהמולה הגדולה שסביב, הנמשכת בדרך-כלל למן השעות הקטנות של הלילה ועד לשעות-הצהריים. כששמע אבי ארגו (30), קבלן-בניין, על מעצרו של ידידו בלילה, ידע שביית-המישפט למע-צרים הוא המקום לחכות לו. הוא הגיע כבר בשעה חמש בבוקר, כיוון שלא ידע שהאסירים מתחילים להגיע רק בשעה שמונה. „אבל העיקר“, הוא אומר, „דיברתי איתו שלוש פעמים. כשהוא בא, באולם-המישפטים, וכשהוא יצא. הבאתי לו אפילו שקית-אוכל.“

בשער הזה לא עוברים צדיקים גמורים. אבל לפי הסטטיסטיקה, כל אזור חמישי במדינת ישראל נעצר לפחות פעם אחת בחייו. מן הסתם הוא מובל לביית-המישפט, מבלה שעה קצרה בחדר-המעצר הטחוב של ההיכל, מתייצב לפני השופט-התורן, ובי-רבים מן המקרים מובל אחר כבוד אל הזיננה, המסיעה אותו לביית-המעצר. המימרה „זה לא נעים, אבל גם לא נורא.“ אינה מרגיעה כאן איש. זעקות הגנשים והצעקות החנוקות הבוקעות ב-גרונות הגברים מול שער תצרי-המעצרים מעידות על האמת כאף עדים.

אגרוף לשומר מנסה לתת קוקלן, שהצהיר: „אני מיהוד ועברייני ידוע.“ לידו, מציץ מבעד לחריץ הקטן שבשער חצר-המעצרים, ארמנד סוויסה, שאחיו מאיר, נעצר כחשוד בגניבת רכב ומעצרו הוארך. חמתו של קוקלן על השומר פרצה אחרי שזה ציווה עליו לחדול מן הדושיח הצעקני.

למעצר מכונית-האסירים עוזבת את חצר-המעצרים ב-כיוון בית-המעצר באבירכביר. המכונית יור-צאת לשטח כארבע פעמים מידי יום ביומו.

שלהם. ההמולה אדירה. הזיננה מפלסת לה דרך אך בקושי בין המוני האנשים, הניתר לים עליה מכל הכוונים. המאוששים מצלי-חים להחדיר לתוכה שקית-מזון, או הפיסת סיגריות קנט (כי לאסיר מגיע סיגריות קצת יותר טובות). מסביר קוקלן הבלונדי, המירוץ נמשך לעיתים גם אל תוך תל-אביב. הזיננה עושה את דרכה אל בית-המעצר באבירכביר, שם יבלו האסירים את הימים הקרובים — ולעיתים אף יותר מי-ימים בלבד. הקרובים נעזרים במוניות, ברכב פרטי, לפעמים אפילו מגיעים ברגל. העיקר ש-האסיר התורן לא יחשוב ששכחו אותו, או שמתכוונים להפקירו.

„יחס שווה לכולם“

וטרן הליווי של בית-המישפט ראו כבר אסירים רבים. „אבל הכי אנחנו שמחים“, אומר שמש, „זה כשיש אסירים מפורסמים. עברו אצלי, בזיננה, הרבה גדולים. ילין, קימחי, זה מבג בריטניה, איך-קוראים-לו — בן-ציון משהו. כאן יש יחס שווה לכולם. לא משנה אם הוא חשוב או לא. רק מה, אם יש חשוב או באים צלמים ואחרי-כך גם אותנו רואים בעיתר-נים. את התמונות שלנו, יחד עם הגדור-לים.“

יש גם בני-מישפחות המנסים ליצור קשר עם אנשי הליווי המישפטי, מתי-ייעצים איתם כעם בני-משפחה. בעניינים הקשורים ב„איזה עורך-דין לבחור“, ו-

לצעוק אליו, לפני שהתרחקה משם הזיננה, כי היא תגיע לבית המעצר באבירכביר יחד עם ידידתה, שתערוך לשיחורו במידה שישוחרר. „כדי לשחרר בערבות“, הסבירה אחרי-כך, „צריך מיי-שוה עם עבודה קבועה והכנסה קבועה. הבאת את החברה שלי.“

בדרך לזיננה צעירה זו, שידדה נעצר והור-בל במכונית-האסירים, המכונה „זיננה“, אל בית-המעצר באבירכביר, מנסה לשוחח איתו דרך החלון האחורי המרושת של המיניבוס המישפטי. היא הספיקה